

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 255/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 15 lutego 2022 roku w sprawie o sygn. akt II K 764/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. P. (1)	Polecenia pracownikom działu spedycji w G. (...) (...) (...) (...) z siedzibą w K. w okresie objętym zarzutem wydawała B. K. i mąż oskarżonej M. P. (1) . A. J. pracował w tym czasie w dziale spedycji ww. spółki i już na forum giełdy (...)pojawily się w tym czasie negatywne komentarze , że firma nie zapłaciła za kilka wykonanych transportów.	zeznania świadka A. J.	k-657v

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	zeznania świadka A. J.	<p>Zeznania spójne, logiczne zasługujące na wiarę. Świadek przez bardzo krótki okres czasu pracował w dziale spedycji spółki, której wówczas prezesem zarządu była oskarżona. A. J. jest osobą obcą dla oskarżonej i jej męża, stąd jego zeznania dotyczące pracy w spółce są wiarygodne.</p> <p>Podnieść należy, że świadek ten bardzo szybko zmienił pracę, gdy zorientował się, że firma w której pracuje nie jest perspektywiczna.</p>		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut apelacyjny prokuratora dotyczy naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 4 kpk i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą zwłaszcza na: - całkowicie błędnym uznaniu, że</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

oskarżonej - będącej prezesem, jedynym członkiem zarządu oraz jedynym udziałowcem całej spółki (...),, nie sposób przypisać w jakimkolwiek stopniu świadomości na temat złej kondycji finansowej zarządzanej przez nią spółki", gdyż jest to sprzeczne z uregulowaniami dotyczącymi zarządu spółki prawa handlowego zawartymi w art. 201 ksh i następne zgodnie z którymi to zarząd prowadzi sprawy spółki, reprezentuje ją za co otrzymuje stosowne wynagrodzenie,

- całkowitym pominięciu faktu, iż w tożsamym okresie, w którym powstały zobowiązania spółki zarządzanej przez oskarżoną D. P. (1) wobec oskarżyciela posiłkowego (...) s.c. M. K. powstały zobowiązania wobec innych kilkunastu podmiotów z tej samej branży, które nie zostały zaspokojone, a egzekucje komornicze prowadzone przez komorników sądowych z terenu całej Polski zostały

uznane za
bezskuteczne, co
winno mieć wpływ
na ocenę zamiaru
oskarżonej jako
jedynego udziałowca
i jedynej osoby
zarządzającej spółka
(...),

- nieprawidłowym
uznaniu, iż żaden
dowód osobowy
nie wskazuje na
sprawstwo
oskarżonej, a
pozostałe dowody
potwierdzają jej
wersję, gdyż
zeznania
pokrzywdzonego
wprost obciążają
oskarżoną
(k.429-430v), zaś
dokumenty w
postaci licznych
wydruków
(nakazów zapłaty)
zapadających wobec
zarządzanej przez
nią spółki za
zobowiązania
powstałe w okresie
od marca 2014
r. do października
2014 r. na łączną
sumę prawie 48000
złotych - wszystko
wobec kilkunastu
podmiotów
świadczących usługi
transportowe, którzy
wykonali zleczone
usługi, a nie
otrzymali za nie
zapłaty w
najmniejszej nawet
części (k.119,121,
228-300) a nadto
dokumenty z Urzędu

skarbowego -
deklaracje VAT-7
z tego okresu
(k. 495) opiewające
na przychody rządu
średnio-500000 zł
miesięcznie
wskazują na
sprawstwo prezesa
zarządu i
jednocześnie jedynej
właścicielki spółki
(...), która mimo
posiadanych
środków nie
regulowała
zobowiązań wobec
podwykonawców, w
tym
pokrzywdzonego,

- wybiórczej ocenie
dowodów
osobowych i uznanie
wszystkich depozycji
za wiarygodne i
jednocześnie
uznanie, iż to
mąż oskarżonej
zajmował się
wszelkimi sprawami
w spółce, w
sytuacji gdy R. P.
zeznał wprost, że
w spółce (...) nie
pełnił żadnej funkcji,
nie zajmował się
sprawami tej firmy,
nie miał dostępu
do jej programów
zamówieniowych, co
wynikało także z
dokumentów
rejestrowych spółki,
co w konsekwencji
doprowadziło do
poczynienia błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za

	<p>podstawę orzeczenia, które miało wpływ na jego treść, a polegających na przyjęciu, iż oskarżona jako prezes spółki prawa handlowego i jednocześnie jedynym jej udziałowcem nie była odpowiedzialna za jej funkcjonowanie i nie dopuściła się do popełnienia występku oszustwa w sytuacji, gdy otrzymywała środki finansowe od zleceniodawców, a mimo to od marca 2014 roku zaprzestała regulować firmom spedycyjnym (podwykonawcom) ich należności za wykonane zlecenia, w tym za 3 usługi transportowe wykonane przez firmę pokrzywdzonego w dniach 14 - 26 maja 2014 roku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja prokuratora okazała się w takim stopniu zasadna, że na skutek jej wniesienia sąd okręgowy uchylił zaskarżony wyrok</p>				

i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że oskarżona w okresie objętym zarzutem była prezesem zarządu G. (...) (...) (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. i pracowała w tym czasie na pełny etat w (...) w N., a więc nie zajmowała się na bieżąco sprawami spółki. Nie oznacza to jednak, że jak wynika z ustaleń sądu I instancji oskarżona nie interesując się działalnością spółki w 2014 roku, gdy była jej prezesem zarządu (we wrześniu 2014 roku zbyła udziały w spółce) uwalnia się od odpowiedzialności karnej za podejmowane działania przez pracowników spółki wobec zleceniobiorców spółki. Na problem odpowiedzialności karnej prezesa zarządu spółki z o. o. należy spojrzeć szerzej, gdyż przy całkowitej bierności takiej osoby i brakiem zainteresowania działalnością spółki

tw. „słupy”
obsadzone na tych
stanowiskach nie
odpowiadałyby
karnie. Bezsporne
jest w sprawie, że
w czasie popełnienia
zarzuczonego
oskarżonej D. P.
(1) czynu była ona
prezesem
jednoosobowego
zarządu spółki. W
związku z tym
faktem ciążyły na
oskarżonej
określone
obowiązki. Zgodnie
z art. 201 §1
ksh zarząd prowadzi
sprawy spółki i
reprezentuje spółkę.
Zarząd jako organ
odpowiedzialny
przed wspólnikami
za realizację celów
i zadań spółki
jest zobowiązany
podejmować
wszelkie działania
na rzecz realizacji
tych celów. Chodzi
o podejmowanie
wszelkich decyzji,
w tym dotyczących
terminowego
wypełnienia
zobowiązań wobec
kontrahentów.
Członkowie zarządu
są zobowiązani do
wykazania
staranności
wynikającej
z „zawodowego
charakteru swojej
działalności” (art.
293 § 2 ksh
obowiązujący w
2014 roku). Członek

zarządu powinien zatem dysponować odpowiednią wiedzą do prawidłowego prowadzenia wszelkich spraw spółki. Osoba, która takiej wiedzy nie posiada nie powinna zgodzić się na kandydowanie do zarządu spółki, gdyż naraża się na odpowiedzialność karną. Tym bardziej nie powinna być prezesem zarządu spółki osoba, która w ogóle nie interesuje się sprawami spółki. Rację ma prokurator podnosząc w złożonej apelacji, że na oskarżonej jako prezesie zarządu i jedynym udziałowcu ciążyły obowiązki wynikające z ksh. Z wyjaśnień B. K. wynika, że dostęp do rachunków firmy miała ona jako księgowa, oskarżona D. P. (1) i jej mąż R. P.. Zdaniem sądu okręgowego oskarżona jako prezes zarządu spółki miała możliwość dostępu do platformy (...). eu za pomocą, której spółka zlecała usługi transportowo spedycyjne oraz do wszelkich dokumentów spółki (w tym wystawionych do zapłaty faktur).

Nawet jeżeli oskarżona D. P. (1) w siedzibie spółki bywała rzadziej od R. P. i księgowej (która była codziennie obecna), to zapoznając się z wystawionymi fakturami wiedziała, które nie są zapłacone. Powinna jako prezes zarządu znać kondycję finansową spółki, posiadać wiedzę na temat składanych na bieżąco zleceń przez spółkę i regulowania płatności za ich realizację. Sąd okręgowy poszerzył materiał dowodowy zebrany w sprawie o zeznania świadka A. J., który pracował przez okres około 3 miesięcy w tej spółce w dziale spedycji. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że w imieniu spółki 23 maja 2014 roku A. J. był zleceniodawcą wykonania usługi przez A. L. prowadzącego usługi transportowe (k-235). Tak więc świadek A. J. pracował w spółce w okresie objętym zarzutem i już wówczas czytając komentarze na forum platformy (...).eu uzyskał wiedzę, że jego

pracodawca nie wywiązał się z zapłaty za kilka transportów wykonanych przez różne firmy na rzecz spółki. Ponadto świadek potwierdził, że polecenia jemu, jako pracownikowi działu spedycji wydawał R. P. (którego nie traktował jako przełożonego), ale przede wszystkim słuchał poleceń B. K. (w tym dotyczących spedycji), która jego zdaniem faktycznie była osobą decyzyjną w spółce. Z dokumentów dołączonych do akt sprawy nie wynika, aby B. K. miała formalnie w okresie objętym zarzutem przekazane inne obowiązki niż wynikające z jej wyjaśnień. Od 1 lipca 2013 roku do 31 sierpnia 2014 roku pełniła funkcję dyrektora ds. księgowych i zajmowała się przygotowaniem dokumentacji fakturowej, podpisywaniem umów z pracownikami, nadzorowaniem wypłat i wynagrodzeń. Mąż D. P. (1) (R. P.) formalnie nie pełnił żadnej funkcji

w spółce, ale jak wynika z wyjaśnień B. K., to z nim najczęściej rozmawiała o płatności faktur. M. P. (1) miał zatem wpływ na działalność spółki. Wyjaśnienia B. K. w tej części korespondują z zeznaniami świadka A. J., który potwierdził, że jemu jako pracownikowi działu spedycji w spółce polecenia oprócz B. K. wydawał także M. P. (1). Jest to logiczne, gdyż w ten sposób oskarżona od męża miała na bieżąco informacje dotyczące sytuacji spółki. Sąd I instancji ustalając, że w okresie objętym zarzutem oskarżona faktycznie nie kierowała spółką, a jedynie „figurowała” jako prezes zarządu uniewinnił ją od dokonania zarzucanego jej czynu, nie dokonując analizy całego nieosobowego materiału dowodowego zebranego w sprawie. Tymczasem z kserokopii dokumentów wykonanych z akt sprawy VIII GNC 3831/14 Sądu

Rejonowego Lublin -
Wschód w Lublinie
wynika, że spółka,
której prezesem
zarządu była
oskarżona nie
zapłaciła (...)
Sp. z o. o. z
siedzibą w L. kwoty
4213,86 złotych za
usługę transportową
wykonaną na
zlecenie spółki (...)
w dniu 19 marca
2014 roku, za którą
termin płatności
był określony w
wystawionej
fakturze nr (...)
na 19 maja 2014
roku (k-290-295).
Oskarżona będąc
prezesem zarządu
musiała mieć wiedzę
na temat
niewykonanych
zobowiązań
finansowych przez
spółkę. Z informacji
uzyskanej od
Komornika
Sądowego przy
Sądzie Rejonowym
Katowice -Wschód w
Katowicach wynika,
że w stosunku
do spółki (...)
(...) Sp. z o.
o. było prowadzone
postępowanie
egzekucyjne Km
1569/15 na rzecz
wierzyciela S. K.
dotyczące należności
głównej w kwocie
31337,47 złotych .
Postępowanie
egzekucyjne było
wszczęte 21.09.2015
roku, a następnie

zostało umorzone
wobec
bezskuteczności
egzekucji
postanowieniem z
dnia 28.12.2015
roku. W sprawie
tej dochodzona
należność główna
przez wierzyciela
przynajmniej w
części była
wymagalna w
okresie, gdy
oskarżona pełniła
funkcję prezesa
zarządu w spółce.
Świadczy o tym
fakt, iż z należności
głównej kwota
5635,92 złotych
była zasądzona z
ustawowymi
odsetkami od dnia
01 lipca 2014
roku oraz kwota
5595,33 złotych
była zasądzona z
ustawowymi od dnia
6 sierpnia 2014 roku
(k-121). Przez cały
czas w okresie, gdy
oskarżona pełniła
funkcję prezesa
zarządu spółki były
zlecane usługi
transportowo
spedycyjne innym
firmom i z
dokumentów
zgromadzonych w
aktach sprawy nie
wynika, aby
zleceniobiorcy byli
uprzedzani, że mogą
nie uzyskać za
wykonane usługi
zapłaty np. w
sytuacji, gdy G.
(...) (...) (...)

(...) nie otrzyma zapłaty za daną usługę od głównego zleceniodawcy. Z kserokopii dokumentów z akt sprawy VGNe 1054/14 Sądu Rejonowego w Przemyślu wynika, że G. (...) (...) (...) (...) zleciła w dniu 23 maja 2014 roku firmie (...) wykonanie usługi transportowo spedycyjnej, za wykonanie której została w dniu 27 maja 2014 roku wystawiona faktura na kwotę 1906,50 złotych z terminem płatności w ciągu 45 dni. Należność ta nie została uregulowana (k-230-238). Z kserokopii dokumentów dołączonych do akt sprawy VIII GNe 6206/14 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wynika, że zlecenie transportowe spedycyjne dla firmy (...) (...) (...) (...) wystawiła w dniu 3 czerwca 2014 roku, które zostało zrealizowane w terminie i także zleceniobiorca nie otrzymał za wykonaną usługę zapłaty. Z kserokopii dokumentów dołączonych do akt sprawy VI

GNC 4072/14/2
Sądu Rejonowego
Katowice - Wschód
w Katowicach
wynika, że zlecenie
transportowe
spedycyjne dla
firmy (...) s.a. w
K. - G. (...) (...)
(...) (...) wystawiła
w dniu 13 czerwca
2014 roku, które
zostało zrealizowane
w terminie i
także zleceniobiorca
nie otrzymał za
wykonaną usługę
zapłaty. Z kserokopii
dokumentów
dołączonych do
akt sprawy VI
GNC 459/15 Sądu
Rejonowego w
Tychach wynika, że
zlecenie
transportowe
spedycyjne dla
firmy (...) Sp. z
o.o. Sp.K w M.
- G. (...) (...)
(...) (...) wystawiła
w dniu 18 lipca
2014 roku, które
zostało zrealizowane
w terminie i
także zleceniobiorca
nie otrzymał za
wykonaną usługę
zapłaty. Z kserokopii
dokumentów
dołączonych do
akt sprawy VI
GNC 5655/14 Sądu
Rejonowego w
Bielsku - Białej
wynika, że zlecenie
transportowe
spedycyjne dla
firmy (...) Sp. z o.o.
w J. - G. (...) (...)

(...) (...) wystawiła w dniu 30 lipca 2014 roku, które zostało zrealizowane w terminie i także zleceniobiorca nie otrzymał za wykonaną usługę zapłaty. Z dokumentów tych wynika, że zarówno B. K. jak i oskarżona D. P. (1) wiedziały, że na bieżąco firma zleca usługi transportowo-spedycyjne w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu przez D. P. (1). Jednocześnie wiedzę o wszelkich zobowiązaniach finansowych spółki miała przede wszystkim B. K., która jako księgowa zajmowała się wszelkimi płatnościami oraz z racji pełnionej funkcji, taką wiedzę posiadała oskarżona, gdyż planowała wcześniej sprzedaż swoich udziałów w spółce, a zatem znała jej kondycję finansową (w tym nieuregulowane płatności). Podnieść należy, że pracownik działu (...) po dwóch miesiącach pracy w spółce, już zorientował się czytając komentarze na forum platformy (...), że spółka

zalega z zapłatą zleceniobiorcą za wykonane usługi. Świadek ten pracował bardzo krótko w spółce, bo przez okres około 3 miesięcy i poszukał szybko nowej pracy. Skoro świadek pracował w G. (...) (...) (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. w maju 2014 roku (co wynika ze zleceń, które wystawiał w imieniu spółki), to w okresie objętym zarzutem już był problem z płatnościami w spółce. Z zeznań świadka M. K. (2) wynika, że próbował swoją należność za wykonane usługi transportowe uzyskać dobrowolnie od G. (...) (...) (...) (...) i w tym celu kontaktował się telefonicznie z pracownikami spółki i pisał maile do spółki, ale nie odniosło to żadnego skutku, a telefony od niego przestano odbierać. Trudno przyjąć, że informacje o niezapłaconym rachunku na rzecz firmy pokrzywdzonego posiadali jedynie pracownicy działu spedycji, którzy nie byli odpowiedzialni i

nie mieli wpływu na płaćności w spółce. Musiała o tym wiedzieć księgowa B. K., która miała bezpośredni dostęp do wszelkich dokumentów związanych z płaćnościami spółki i oskarżona, która z racji zajmowanego stanowiska także miała dostęp do wszelkich dokumentów spółki. Skoro z ustaleń sądu I instancji wynika, że spółką w okresie objętym zarzutem kierował mąż oskarżonej M. P. (1) (co innego wynika z zeznań A. J.), to tym bardziej musiał on mieć dostęp do wszelkich dokumentów spółki i wiedział, że należność za wykonaną usługę w marcu 2014 przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. nie została zapłaćona i dalej są realizowane zlecenia spedycyjno transportowe (w tym dla firmy pokrzywdzonego) , za które spółka nie zapłaćci. Tego rodzaju wniosek wynika z faktu, że we wrześniu 2014 roku oskarżona D. P. (1) sprzedała udziały w spółce i wiedziała, że zostanie powołany na jej miejsce nowy

prezes zarządu.
Decyzja taka była
podejmowana
znacznie wcześniej
(i niewątpliwie
wspólnie z mężem
M. P.) i to tłumaczy
zachowanie
oskarżonej, która
godziła się na
uzyskanie
maksymalnego
zysku przez spółkę
w czasie, gdy była
prezesem zarządu
w 2014 roku i
możliwość
niewywiązania się
w tym okresie ze
zobowiązań
finansowych spółki
wobec jej
zleceniobiorców.
Sąd I instancji dając
wiarę wyjaśnieniom
oskarżonej przyjął,
że o problemach
z płatnościami w
spółce oskarżona
dowiedziała się
dopiero w 2015 roku,
gdy już nie była
prezesem zarządu
spółki (wyjaśnienia
oskarżonej D. P.
k- 338), podczas
gdy z zebranego
w sprawie materiału
dowodowego
wynika, że była
niezapłacona
faktura na rzecz (...)
Sp. z o. o. z siedzibą
w L. na kwotę
4213,86 złotych za
usługę transportową
wykonaną w dniu
17 marca 2014
roku, za którą
termin płatności

był określony w wystawionej fakturze nr (...) na 19 maja 2014 roku. Bezsporne jest, iż każdy wierzyciel próbuje najpierw dobrowolnie uzyskać zapłatę od dłużnika i kontaktuje się z nim zanim skieruje sprawę na drogę procesu sądowego (to jest ostateczność), a mimo to ww. spółka musiała wystąpić na drogę procesu cywilnego o zapłatę. Zdaniem Sądu Okręgowego w tym składzie, oskarżona decydując się na sprzedaż swoich udziałów w spółce we wrześniu 2014 roku już znacznie wcześniej doskonale znała sytuację finansową spółki (w tym niezapłacone faktury na rzecz firmy prowadzonej przez oskarżyciela posiłkowego M. K.). W realiach przedmiotowej sprawy sąd I instancji uniewinniając oskarżoną od dokonania zarzuczonego jej czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk nie rozważył odpowiedzialności

oskarżonej za
przestępstwo
wypełniające
dyspozycję art. 18 § 3
kk w zw. z art. 286 §
1 kk w zw. z art. 12 §
1 kk. W tym miejscu
przypomnieć należy,
że zgodnie z treścią
art. 18 § 3
kk odpowiada za
pomocnictwo, kto
w zamiarze, aby
inna osoba dokonała
czynu zabronionego,
swoim zachowaniem
ułatwia jego
popelnienie, w
szczególności
dostarczając
narzędzie, środek
przewozu, udzielając
rady lub informacji,
odpowiada za
pomocnictwo także
ten, kto wbrew
prawnemu,
szczególnemu
obowiązкови
niedopuszczenia do
popelnienia czynu
zabronionego swoim
zachowaniem
ułatwia innej osobie
jego popelnienie.
Podnieść należy, że
przestępstwo z art.
286 § 1 kk jako
charakteryzujące się
celem działania ,
należy do tzw.
przestęstw
kierunkowych ,
co oznacza ,
że mogą być
popelnione
wyłącznie z
zamiarem
bezpośrednim, to
jednak w przypadku

ich form
zjawiskowych
określonych w art.
18 §3 kk
wystarczające jest
wykazanie po stronie
współdziałającego
pomocnika zamiaru
ewentualnego
(OSNKW
2014/2/15, LEX nr
1388228, Prok. i
Pr. - wkł.2014/1/12,
Biul.SN 2014/2/18).
Istotą pomocnictwa
jako niesprawczego
współdziałania w
popelnieniu czynu
zabronionego jest
to, że zachowanie
bezpośredniego
wykonawcy nie
wpływa na zakres
odpowiedzialności
pomocnika.
Udzielający pomocy
musi obejmować
swoją świadomością
to, że podejmując
określone czynności
lub nie wykonując
ciążącego na nim
obowiązku
niedopuszczenia do
popelnienia czynu
zabronionego, oraz
to, że czyni
to w odniesieniu
do konkretnego,
scharakteryzowanego
w odpowiednim
przepisie części
szczególnej lub
przepisie
pozakodeksowym
czynu zabronionego,
a także w
odniesieniu do
indywidualnie
oznaczonej osoby

bezpośredniego wykonawcy. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15.10.2013 r., III KK 184/13, OSNKW 2014, z.2, poz.15). W realiach przedmiotowej sprawy oskarżona D. P. (1) wyjaśniła, że wszelkie działania w spółce w okresie od 2014 roku, gdy była prezesem zarządu podejmowała B. K., której ufała i dlatego nie interesowała się tym, co ona robi. Zdaniem sądu okręgowego wbrew wyjaśnieniom oskarżonej miała wiedzę, że spółka zalega przynajmniej z jedną płatnością na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w L. i mimo to z jednej

strony nie podjęła decyzji o zapłacie tej należności w kwocie 4213,86 złotych (nie była wysoka), a z drugiej strony dopuściła do zawierania kolejnych umów transportowo spedycyjnych (w tym z firmą pokrzywdzonego) przez spółkę, godząc się na to, że zleceniobiorcy mogą nie uzyskać zapłaty za wykonane usługi. Oskarżona jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, a zatem była świadoma, że jako prezes jednoosobowego zarządu w G. (...) (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. odpowiadała za wszelkie sprawy dotyczące prowadzenia spółki (od odpowiedzialności z zakresu przestrzegania przepisów BHP do realizacji płatności za wykonane usługi) i wiedziała jako urzędnik pracujący na stały etat w (...) w N., że kierownik zakładu pracy (prezes zarządu) odpowiada za decyzje podejmowane przez swoich pracowników.

<p>Oskarżona D. P. (1) nie reagując na to, co działo się w spółce w okresie objętym zarzutem, swoim zaniechaniem będąc prezesem zarządu G. (...) (...) (...) (...) z siedzibą w K. (wbrew obowiązki wynikającemu z art. 201 § 1 ksh) udzieliła pomocnictwa B. K. do popełnienia przestępstwa oszustwa na rzecz firmy oskarżyciela posiłkowego M. K. (2).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skoro zawarty w skardze apelacyjnej prokuratora okazał się zasadny, to sąd okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi I instancji do</p>			

ponownego rozpoznania.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Sąd okręgowy na podstawie art. 437 §2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego	# art. 454 § 1 k.p.k.	

	rozpoznania sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Aktualne są rozważania Sądu Okręgowego zawarte w punkcie 3.1 uzasadnienia. Mając na uwadze treść art. 454 § 1 kpk sąd okręgowy uznając, iż oskarżona powinna w realiach przedmiotowej sprawy być skazana za udzielenie pomocnictwa B. K. do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę firmy oskarżyciela posiłkowego M. K. (2), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim do ponownego rozpoznania.			
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji, zgodnie z treścią art. 442 § 2 kpk, przeprowadzając			

postępowanie dowodowe, w przypadku świadków H. P. i A. K. może poprzestać na ujawnieniu ich zeznań.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie dotyczące uniewinnienia oskarżonej D. P. (1) od popełnienia zarzuczonego jej czynu.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana